

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 690/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej F., s. r. o., B., konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. B. F., vedené pod sp. zn. Rvp 10772/2013, sp. zn. Rvp 10833/2013, sp. zn. Rvp 10834/2013, sp. zn. Rvp 10835/2013, sp. zn. Rvp 10836/2013, sp. zn. Rvp 10837/2013, sp. zn. Rvp 10838/2013, sp. zn. Rvp 10839/2013, sp. zn. Rvp 10840/2013, sp. zn. Rvp 10841/2013, sp. zn. Rvp 10842/2013, sp. zn. Rvp 10843/2013, sp. zn. Rvp 10844/2013, sp. zn. Rvp 10845/2013, sp. zn. Rvp 10846/2013, sp. zn. Rvp 10847/2013, sp. zn. Rvp 10848/2013, sp. zn. Rvp 10849/2013 a sp. zn. Rvp 10850/2013, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Co 609/2012 zo 4. decembra 2012, sp. zn. 3 Co 610/2012 z 30. novembra 2012, sp. zn. 14 Co 602/2012 z 10. decembra 2012, sp. zn. 9 Co 590/2012 z 30. novembra 2012, sp. zn. 14 Co 601/2012 z 10. decembra 2012, sp. zn. 9 Co 573/2012 z 30. novembra 2012, sp. zn. 9 Co 575/2012 z 30. novembra 2012, sp. zn. 5 Co 575/2012 z 20. novembra 2012, sp. zn. 5 Co 610/2012 zo 4. decembra 2012, sp. zn. 9 Co 576/2012 z 19. decembra 2012, sp. zn. 9 Co 601/2012 z 19. decembra 2012, sp. zn. 5 Co 601/2012 zo 4. decembra 2012, sp. zn. 3 Co 573/2012 z 30. novembra 2012, sp. zn. 9 Co 618/2012 z 19. decembra 2012, sp. zn. 9 Co 619/2012 z 19. decembra 2012, sp. zn. 6 Co 522/2012 z 18. decembra 2012, sp. zn. 6 Co 567/2012 z 18. decembra 2012, sp. zn. 6 Co 521/2012 z 18. decembra 2012 a sp. zn. 5 Co 580/2012 z 20. novembra 2012, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 10772/2013, sp. zn. Rvp 10833/2013, sp. zn. Rvp 10834/2013, sp. zn. Rvp 10835/2013, sp. zn. Rvp 10836/2013, sp. zn. Rvp 10837/2013, sp. zn. Rvp 10838/2013, sp. zn. Rvp 10839/2013, sp. zn. Rvp 10840/2013, sp. zn. Rvp 10841/2013, sp. zn. Rvp 10842/2013, sp. zn. Rvp 10843/2013, sp. zn. Rvp 10844/2013, sp. zn. Rvp 10845/2013, sp. zn. Rvp 10846/2013, sp. zn. Rvp 10847/2013, sp. zn. Rvp 10848/2013, sp. zn. Rvp 10849/2013 a sp. zn. Rvp 10850/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 10772/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 1. marca 2013 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 609/2012 zo 4. decembra 2012, sp. zn. 3 Co 610/2012 z 30. novembra 2012, sp. zn. 14 Co 602/2012 z 10. decembra 2012, sp. zn. 9 Co 590/2012 z 30. novembra 2012, sp. zn. 14 Co 601/2012 z 10. decembra 2012, sp. zn. 9 Co 573/2012 z 30. novembra 2012, sp. zn. 9 Co 575/2012 z 30. novembra 2012, sp. zn. 5 Co 575/2012 z 20. novembra 2012, sp. zn. 5 Co 610/2012 zo 4. decembra 2012, sp. zn. 9 Co 576/2012 z 19. decembra 2012, sp. zn. 9 Co 601/2012 z 19. decembra 2012, sp. zn. 5 Co 601/2012 zo 4. decembra 2012, sp. zn.

3 Co 573/2012 z 30. novembra 2012, sp. zn. 9 Co 618/2012 z 19. decembra 2012, sp. zn. 9 Co 619/2012 z 19. decembra 2012, sp. zn. 6 Co 522/2012 z 18. decembra 2012, sp. zn. 6 Co 567/2012 z 18. decembra 2012, sp. zn. 6 Co 521/2012 z 18. decembra 2012 a sp. zn. 5 Co 580/2012 z 20. novembra 2012 (ďalej spolu aj „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka je ako žalobkyňa v konaniach vedených Okresným súdom Bratislava V (ďalej len „okresný súd“), predmetom ktorých je náhrada majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom okresného súdu, ktorý je teda súčasne súdom, ktorý sťažovateľke uvedenú škodu a nemajetkovú ujmu spôsobil. Na základe uvedeného sťažovateľka očakávala, že dôjde k vylúčeniu okresného súdu a spory budú prikázané inému vecne príslušnému súdu v obvode krajského súdu.

Na základe skutočností uvedených sťažovateľkou v žalobných návrhoch okresný súd svojimi uzneseniami sp. zn. 14 C 170/2012 zo 4. októbra 2012, sp. zn. 14 C 181/2012 zo 4. októbra 2012, sp. zn. 12 C 159/2012 z 3. októbra 2012, sp. zn. 6 C 175/2012 z 3. októbra 2012, sp. zn. 12 C 196/2012 z 10. októbra 2012, sp. zn. 12 C 160/2012 z 3. októbra 2012, sp. zn. 12 C 176/2012 z 3. októbra 2012, sp. zn. 12 C 165/2012 z 3. októbra 2012, sp. zn. 14 C 167/2012 zo 4. októbra 2012, sp. zn. 12 C 178/2012 z 3. októbra 2012, sp. zn. 12 C 182/2012 z 3. októbra 2012, sp. zn. 12 C 174/2012 z 3. októbra 2012, sp. zn. 12 C 162/2012 z 3. októbra 2012, sp. zn. 15 C 156/2012 z 9. októbra 2012, sp. zn. 15 C 167/2012 z 9. októbra 2012, sp. zn. 12 C 181/2012 z 3. októbra 2012, sp. zn. 12 C 185/2012 z 3. októbra 2012, sp. zn. 12 C 171/2012 z 3. októbra 2012 a sp. zn. 10 C 200/2012 zo 4. októbra 2012 (ďalej len „uznesenia okresného súdu“) zaviazal sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku za vznesené námietky zaujatosti. Na základe odvolaní podaných sťažovateľkou, podstatou ktorých bolo jej tvrdenie o nepodaní námietky zaujatosti, krajský súd napadnutými uzneseniami potvrdil prvostupňové rozhodnutia ako vecne správne.

Sťažovateľka v predostretej argumentácii uviedla, že napadnutými uzneseniami krajský súd porušil ňou označené práva, keď:

*„a) rozhodol nad rámec zverenej právomoci;
b) rozhodol bez návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný;
c) svoje rozhodnutie oprel o neexistujúce právne skutočnosti;
d) svoje rozhodnutie formuloval na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a s použitím chybnjej aplikácie a interpretácie práva...“*

Podľa sťažovateľky krajský súd napadnuté uznesenia založil na nesprávnom právnom posúdení návrhov podaných sťažovateľkou ako námietok zaujatosti, hoci tieto podania neboli dostatočne určité a nespĺňali náležitosti námietky zaujatosti upravené v § 15a zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). Napriek uvedenému okresný súd aj krajský súd prejavy vôle sťažovateľky obsiahnuté v podaných žalobách vyhodnotili ako námietky zaujatosti.

Sťažovateľka v sťažnostiach tiež poukázala na rozhodnutia iných všeobecných súdov, ktoré v skutkovo a právne zhodných veciach rozhodli o zrušení uznesenia súdu prvého stupňa.

Rovnako tak sťažovateľka nesúhlasí s tým, ako krajský súd v namietaných uzneseniach vymedzil rozsah vecného oslobodenia od súdnych poplatkov podľa § 4 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“).

Namietané porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu odôvodňuje sťažovateľka tým, že okresný súd jej uložil povinnosť poskytnúť finančné plnenie štátu bez práva štátu na takéto plnenie, čím došlo k nedôvodnému zníženiu jej majetku, pričom krajský súd toto pochybenie nenapravil.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými uzneseniami, zruší napadnuté uznesenia krajského súdu a veci vráti na ďalšie konanie a prizná

jej finančné zadost'učinenie, ako aj úhradu trov konania. Sťažovateľka tiež navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o „odklade vykonateľnosti“ namietaných uznesení krajského súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K bodu 1 výroku tohto uznesenia

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí na spoločné konanie, avšak v súlade s § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy primerane použiť na prípadné spojenie vecí § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 10772/2013, sp. zn. Rvp 10833/2013, sp. zn. Rvp 10834/2013, sp. zn. Rvp 10835/2013, sp. zn. Rvp 10836/2013, sp. zn. Rvp 10837/2013, sp. zn. Rvp 10838/2013, sp. zn. Rvp 10839/2013, sp. zn. Rvp 10840/2013, sp. zn. Rvp 10841/2013, sp. zn. Rvp 10842/2013, sp. zn. Rvp 10843/2013, sp. zn. Rvp 10844/2013, sp. zn. Rvp 10845/2013, sp. zn. Rvp 10846/2013, sp. zn. Rvp 10847/2013, sp. zn. Rvp 10848/2013, sp. zn. Rvp 10849/2013 a sp. zn. Rvp 10850/2013, z ktorých vyplýva ich právna a skutková súvislosť, a prihliadajúc taktiež na totožnosť v osobe sťažovateľky a rozhodnutia krajského súdu, proti ktorým tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, aplikujúc § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 112 ods. 1 OSP, tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

II.2 K bodu 2 výroku tohto uznesenia

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného

práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch do týchto práv alebo slobôd rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd

a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Sťažovateľka zastáva názor, že krajský súd napadnutými uzneseniami, ktorými potvrdil uznesenia okresného súdu o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za podané námietky zaujatosti, porušil ňou označené práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože, ako vyplýva z jej písomných podaní v konaniach pred okresným súdom, ako aj z odvolaní proti prvostupňovým rozhodnutiam, sťažovateľka námietku zaujatosti nevzniesla.

Okresný súd svojimi rozhodnutiami uložil sťažovateľke zaplatiť súdny poplatok za námietku zaujatosti v sume 66 € podľa položky č. 17 písm. a) „*sadzobníka súdnych poplatkov zákona, tvoriaceho prílohu zákona č. 71/1992 Zb.*“. Proti týmto uzneseniam podala sťažovateľka odvolania, v ktorých poukázala na to, že námietky zaujatosti nepodala, pričom okrem iného uviedla: „*..... v úvode svojej žaloby uviedol skutočnosti preukazujúce fakt, že inak vecne a miestne príslušný okresný súd nemôže vo veci konať, pretože jeho sudcovia sú z prejednávania veci vylúčení, keďže majú pomer k veci a k účastníkom konania a sú teda vo veci zaujatí (§ 14 OSP).*“ Na základe uvedeného sťažovateľka žiadala zrušiť uznesenia okresného súdu v celom rozsahu.

Sťažovateľka svoje sťažnosti založila v podstatnom najmä na skutočnosti, že okresný súd nesprávne posúdil jej žalobné návrhy, ktorých súčasťou boli aj upovedomenia o skutočnostiach týkajúcich sa okresného súdu, ktorý má v jej právnych veciach rozhodovať a súčasne je orgánom, ktorý svojím nesprávnym úradným postupom spôsobil sťažovateľke škodu, pričom jej upovedomenia nemožno posúdiť ako námietky zaujatosti pre nesplnenie náležitostí vyplývajúcich z § 15a OSP.

Podľa § 14 ods. 1 OSP sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Podľa § 15 OSP ak sa sudca dozvie o skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený, oznámi to neodkladne predsedovi súdu...

Podľa § 15a ods. 1 OSP účastníci majú právo z dôvodov podľa § 14 ods. 1 uplatniť námietku zaujatosti voči sudcovi, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť.

Odôvodnenia napadnutých uznesení krajského súdu sú podľa názoru ústavného súdu jasné a zrozumiteľné a krajský súd v napadnutých uzneseniach primerane reagoval na námietky sťažovateľky uvedené v odvolaniach proti uzneseniam okresného súdu. Okresný súd určil výšku súdneho poplatku podľa položky č. 17a „*Sadzobníka súdnych poplatkov*“ a tiež vec správne právne posúdil podľa príslušných ustanovení zákona o súdnych poplatkoch.

Takisto v zásade nie je žiadny dôvod na prehodnocovanie námietok sťažovateľky, ktoré súvisia s tým, že nemal byť vyrubený súdny poplatok za námietku zaujatosti v tomto konaní, pretože vecné oslobodenie občianskeho súdneho konania od súdneho poplatku podľa § 4 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch sa nevzťahuje na jej zákonnú povinnosť zaplatiť súdny poplatok za vznesenú námietku zaujatosti.

Také vymedzenie rozsahu vecného oslobodenia od súdnych poplatkov podľa § 4 zákona o súdnych poplatkoch, podľa ktorého sa nevzťahuje na podanie námietky zaujatosti v konaní vecne oslobodenom od súdnych poplatkov, predstavuje jeden z možných výkladov príslušného ustanovenia zákona o súdnych poplatkoch. Tento právny záver nie je arbitrárny, možno k nemu dospieť výkladom príslušného ustanovenia zákona o súdnych poplatkoch a preto je ústavne udržateľný (m. m. II. ÚS 124/2011).

Sťažovateľka v sťažnostiach tiež poukázala aj na rozdielnosť prístupu krajského súdu k rozhodovaniu v obdobných veciach.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoj právny názor, podľa ktorého právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter

precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06).

Z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva *Beian v. Rumunsko* (č. 1) zo 6. decembra 2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštalácie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštalácia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach.

Ústavný súd vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľky považuje za potrebné zopakovať svoj ustálený právny názor, podľa ktorého mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje práve Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05). Práve plénum a kolégiá Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sú oprávnené odstraňovať nejednotnosť výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov tak, aby sa chránili okrem iného aj legitímne očakávania účastníkov súdnych konaní. Ústavný súd však vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody. Keďže ústavný súd v prípade napadnutých uznesení prejav svojvôle, resp. zjavnej neodôvodnenosti nezistil, nepovažoval v danom prípade argumentáciu

sťažovateľky za spôsobilú na to, aby len na jej základe bolo možné toto rozhodnutie hodnotiť ako ústavne neakceptovateľné a neudržateľné.

Sťažovateľka v sťažnostiach tiež namieta, že predmetnými uzneseniami krajského súdu bolo porušené jej základné právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Toto ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu absencia porušenia ústavnoprocených princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru, medzi ktoré patrí aj vlastnícke právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právo na pokojné užívanie svojho majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu (m. m. IV. ÚS 116/05). Ústavný súd v súlade so svojou skoršou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) aj naďalej zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv, práv a slobôd hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, prípadne čl. 6 dohovoru. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré

je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy.

Keďže ústavný súd s prihliadnutím na námietky sťažovateľky nepovažoval namietané uznesenia krajského súdu za arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené, nemohlo namietanými uzneseniami krajského súdu dôjsť ani k porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by signalizovali možnosť vyslovenia porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uzneseniami krajského súdu sp. zn. 5 Co 609/2012 zo 4. decembra 2012, sp. zn. 3 Co 610/2012 z 30. novembra 2012, sp. zn. 14 Co 602/2012 z 10. decembra 2012, sp. zn. 9 Co 590/2012 z 30. novembra 2012, sp. zn. 14 Co 601/2012 z 10. decembra 2012, sp. zn. 9 Co 573/2012 z 30. novembra 2012, sp. zn. 9 Co 575/2012 z 30. novembra 2012, sp. zn. 5 Co 575/2012 z 20. novembra 2012, sp. zn. 5 Co 610/2012 zo 4. decembra 2012, sp. zn. 9 Co 576/2012 z 19. decembra 2012, sp. zn. 9 Co 601/2012 z 19. decembra 2012, sp. zn. 5 Co 601/2012 zo 4. decembra 2012, sp. zn. 3 Co 573/2012 z 30. novembra 2012, sp. zn. 9 Co 618/2012 z 19. decembra 2012, sp. zn. 9 Co 619/2012 z 19. decembra 2012, sp. zn. 6 Co 522/2012 z 18. decembra 2012, sp. zn. 6 Co 567/2012 z 18. decembra 2012, sp. zn. 6 Co 521/2012 z 18. decembra 2012 a sp. zn. 5 Co 580/2012 z 20. novembra 2012 po prípadnom prijatí sťažností na ďalšie konanie, a preto ich pri predbežnom prerokovaní odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosti boli odmietnuté, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnostiach nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2013